

SPLITSKO LJETO Premijera Verdijeva Trubadura u tvrđavi Gripe

Belcanto sputan režijom

Autoritativni maestro Ivo Lipanović na čelu ansambla splitske opere nadoknadio je manjkavosti režije i akustičke probleme. Solisti su bili atraktivni, ali ne i besprijeekorni

PIŠE
DAVOR SCHOPF

Kao što nima Splita do Splita, tako nema "Splitskog ljeta" do Peristila! Mogu se na tvrđavi Gripe izvoditi pojedine predstave kao što je u subotu, na otvorenju 53. splitskog ljeta premijerno postavljen Verdijev "Trubadur", ali bez ugodaja Peristila nema pra-

vog festivalskog uzbuđenja.

Talijanski redatelj Maurizio di Mattia u osnovi se držao tradicionalnog pristupa, dodajući tek u manje važnim detaljima neke svoje zamisli koje nisu ničemu bitnom pridonijele, naprotiv.

Statisti-mimičari uglavnom su smetali, a likovi su bili prepušteni opernoj konvencionalnosti. Glavna zamisao o pomicanju vremena radnje opere s petnaestog na prijelaz iz 18. u 19. stoljeće, u čemu su glavnu provedbenu zadaću imali scenograf Marin Gozde i kostimografkinja Danica Dedijer, dovela je tek do polumodernizacije koja ništa ne znači. Očito se energija gubila na krivim stvarima jer protagonisti nisu dobili poticaj da glumački izraze stra-

stvenost Verdijevih junaka.

Velikom i akustički problematičnome scenskom prostoru nešto su pravog mediteranskog ugodaja, više od crno-bijelih scenografskih veduta starog Splita, dali prirodni čempresi i topovi tvrđave Gripe.

MN:Pouzdana Zlatomira Nikolova

Autoritativni maestro Ivo Lipanović na čelu ansambla Splitske opere nadoknadio je izvornost Verdijeva remekdjela što se izgubilo scenskim uprizorenjem. Prerazmjesta-njem pojedinih skupina u postavi orkestra uspješno je prevladao akustičke zamke. Preciznom rukom poletno je vodio raspjevanu izvedbu veoma dobrog orkestra, zvučnog zbora i ne sasvim besprijeekornih, ali dovoljno atraktivnih

Matko BILJAK/SD

solista. Mezzosopranistica **Zlatomira Nikolova** je kao Azucena pokazala bogat glas koji nije izgubio ništa od svojih kvaliteta, snage, podatnosti u nijansiranju i prodornih visina, a zazvučao je i izuzetno ujednačeno. Scenski je bila ograničena neprestanim "asistiranjem" mimičara, dok je Azucenina mizanscena u zadnjoj slici potpuno nemušta, pa nije bilo jasno je li ona budna ili spava stojeći.

U naslovnoj ulozi dobrodošao je bugarski tenor **Kamen Čanev**, glasa potrebne nosivosti i zvučnosti, pomalo rutiniranog, ali sigurnog i srčanog pjevačkog izraza. Trećem bugarskome umjetniku u podjeli, baritonu **Kirilu Manolovu**, nije se posrećila uloga grofa Lune. Njezina visoka impostacija zadaje mu poteškoća, naročito intonativnih u ariji.

Možda je najviše zanimanja budila mlada 28-godišnja sopranistica **Mihaela Komočar**. Ona ima sve preduvjete za ulogu Leonore, prije svega glas verdijanske kvalitete, opsega, fraze i milozvučne ljepote.

Ulogu je dobro postavila, no sve još treba doraditi, učvrstiti fraze, ujednačiti emisiju tona, a time i bolju kontrolu intonacije. Zaokruženu kreaciju belkantističkog izraza ostvario je bas **Ivica Čikeš** kao Ferrando. Mezzosopranistica **Terezija Kusanović** uspjela je u maloj ulozi Ines naznačiti svoj zanimljiv i zamjetan glasovni potencijal.